

Sygn. akt I C 7/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lutego 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: sędzia SR Wioletta Sychniak

Protokolant: staż. Ewelina Arkit

po rozpoznaniu w dniu 6 lutego 2019 roku w Łodzi

sprawy z powództwa T. P. i P. P.

przeciwko Towarzystwu (...) w W.

o zapłatę

1. oddała powództwo;

2. zasądza od powodów T. P. i P. P. solidarnie na rzecz pozwanego Towarzystwa (...) w W. kwotę 1674,76 zł (tysiąc sześćset siedemdziesiąt cztery złote i siedemdziesiąt sześć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 7/17

UZASADNIENIE

Pozwem z 9 listopada 2016 r. T. P. i P. P. wnieśli o orzeczenie nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym, aby pozwany (...) Towarzystwo (...) w W. zapłacił solidarnie na ich rzecz jako współników spółki cywilnej, prowadzących działalność gospodarczą pod firmą (...) s.c. T. P., P. P., kwotę 3637,40 złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 24 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego.

W uzasadnieniu pozwu powodowie wskazali, iż 8 marca 2016 r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki A. (...) nr rej. (...), będący własnością poszkodowanego D. G.. Sprawca zdarzenia posiadał obowiązkowe ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. W toku postępowania likwidacyjnego wysokość szkody ustalono na kwotę 4647,65 zł. Powodowie zlecili dokonanie prywatnej wyceny kosztów naprawy, zgodnie z którą wynoszą one 8085,05 zł. Dochodzona pozwem kwota stanowi różnicę kosztów naprawy określonych w kosztorysie sporządzonym przez niezależnego rzeczoznawcę i kosztów naprawy określonych przez ubezpieczyciela. Powodowie domagali się także zwrotu kosztów sporządzenia opinii przez rzeczoznawcę w wysokości 200 zł. Legitymację do wystąpienia z powództwem uzasadnili tym, iż w dniu 1 kwietnia 2016 r. została zawarta pomiędzy nimi a poszkodowanym D. G. umowa przelewu wierzytelności przysługującej mu od ubezpieczyciela sprawcy wypadku. **/pozew - k. 6-8v/**

W odpowiedzi na pozew pozwane (...) Towarzystwo (...) w W. wniosło o oddalenie powództwa w całości oraz o zwrot kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany przyznał, że zawarł umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego ze sprawcą szkody. Została mu zgłoszona szkoda wyrządzona w pojeździe marki A. nr rej. (...) na skutek

zdarzenia drogowego z 8 marca 2016 r. Pozwany wypłacił na rzecz poszkodowanego tytułem odszkodowania kwotę 4647,65 zł. Przyznał, iż powodowie nabyli prawo do odszkodowania na podstawie umowy cesji. Pozwany kwestionował jednakże, jakoby odszkodowanie zostało zaniżone oraz, aby istniała konieczność poniesienia w celu naprawienia pojazdu wydatków na poziomie wyższym, niż kwota dotychczas wypłacona. **/odpowieź na pozew - k. 31-42/**

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Na mocy umowy sprzedaży z dnia 24 sierpnia 2015 r. D. G. nabył od S. K. pojazd marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) za kwotę 17 800 zł.

/umowa sprzedaży z 24.08.2015 r. - k. 118 akt szkody na płycie CD – k. 51A/

W chwili sprzedaży pojazdu był on w pełni sprawny, w trakcie jego użytkowania przez S. K. nie uczestniczył w kolizji drogowej. Została dokonana naprawa skrzyni biegów oraz inne, związane z eksploatacją, tak jak wymiana filtrów, oleju.

/zeznania S. K. – k. 66v, znacznik czasowy 00:04:18-00:16:21/

W dniu 8 marca 2016 r. w Ł. doszło do kolizji drogowej, w której pojazd marki A. (...) nr rej. (...) uległ uszkodzeniu. Sprawca zdarzenia – kierujący pojazdem marki M. o numerze rejestracyjnym (...) posiadał obowiązkowe ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej w (...) Towarzystwie (...) w W., potwierdzone polisą nr (...).

D. G. zgłosił szkodę (...) Towarzystwu (...) w W., która zarejestrowana została pod numerem 939/16/33/40.

W toku postępowania likwidacyjnego wysokość szkody ustalono na kwotę 4647,65 zł. Kwota ta została wypłacona przez pozwanego D. G..

W dacie powstania szkody samochód marki A. (...) był eksploatowany od 10 lat (rok produkcji 2006).

/okoliczności bezsporne/

W dniu 8 marca 2016 r. została zawarta między B. P., prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą (...) a D. G. umowa przelewu wierzytelności przysługującej wobec (...) Towarzystwa (...) z siedzibą w W. z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego w związku z wypadkiem komunikacyjnym z 8 marca 2016 r.

/umowa cesji z dnia 8 marca 2016 r. – k. 181 akt szkody na płycie CD – k. 51A/

Z tytułu najmu pojazdu zastępczego została wystawiona przez B. P., prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...), faktura VAT numer (...) na kwotę 5750 zł.

Z tytułu szkody w postaci kosztów najmu pojazdu zastępczego na rzecz B. P., prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...), zostało przyznane przez Towarzystwo (...) z siedzibą w W. odszkodowanie w wysokości 5750 zł.

/faktura VAT numer (...) – k. 42 i pismo z 8 kwietnia 2016 r. – k. 22-23 akt szkody na płycie CD – k. 51A/

Zgodnie z kosztorysem naprawy numer 3/19/ŚPI/16, sporządzonym w dniu 24 marca 2016 r. przez mgr inż. T. Ś. na zlecenie powodów, koszt naprawy pojazdu marki A. (...) nr rej. (...), uszkodzonym na skutek zdarzenia z dnia 8 marca 2016 r. został oszacowany na kwotę 8085,05 zł.

/kosztorys naprawy numer 3/19/ŚPI/16 – k. 15/

Z tytułu oceny technicznej nr 3/19/ŚPI/16 została wystawiona w dniu 24 marca 2016 r. przez Biuro (...) T. Ś. faktura VAT numer (...) na kwotę 200 zł. Jako nabywca wskazana została (...) s.c. T. P., P. P.. **/faktura VAT numer (...)**
– k. 16/

W dniu 1 kwietnia 2016 r. zawarta została umowa przelewu wierzytelności, na mocy której D. G. zbył na rzecz pomiędzy T. P. i P. P., wspólników spółki cywilnej (...) s.c. (...), P. P., wierzytelność pieniężną przysługującą mu w związku z likwidacją szkody nr 939/16/33/40 z dnia 8 marca 2016 r. w pojeździe marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) wraz ze wszystkimi prawami związanymi z tą wierzytelnością. Zgodnie z umową, przelew nie obejmuje otrzymanych do dnia jej zawarcia świadczeń związanych z zaistniałą szkodą.

D. G. złożył w dniu 1 kwietnia 2016 r. oświadczenie, potwierdzając że za uszkodzenie pojazdu marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) odpowiedzialną firmą jest (...); wyżej wymienione uszkodzenie wynika ze zdarzenia, o którym mowa w zgłoszonej szkodzie nr 939/16/33/40, która została zgłoszona do ubezpieczyciela; w związku z uszkodzeniem pojazdu otrzymał odszkodowanie w wysokości 4647,65 zł; wyżej wymienione odszkodowanie nie było wystarczające do przywrócenia stanu pojazdu sprzed zdarzenia; wyżej wymieniona szkoda została zakwalifikowana przez firmę ubezpieczeniową jako szkoda częściowa; nie miał możliwości odliczenia podatku VAT od naprawy uszkodzonego pojazdu; nie zgłosił żadnych roszczeń w związku z wyżej wymienioną szkodą innej firmie i nie zawarł żadnej ugody; nie udokumentował naprawy uszkodzonego pojazdu żadnymi fakturami; pojazd jest wolny od zastawów, zabezpieczeń i nie jest przedmiotem postępowania sądowego. **/oświadczenie k. 13/**

(...) Towarzystwo (...) w W. zostało zawiadomione przez powodów o przelewie wierzytelności. **/okoliczności bezsporne/**

Po zawarciu umowy przelewu wierzytelności z dnia 1 kwietnia 2016 r., D. G. zlecił naprawę pojazdu A. (...) nr rej. (...) zakładowi naprawczemu w Ł.. Części zamienne do jego naprawy częściowo zamawiał zakład naprawczy, częściowo sam poszkodowany. D. G. kupował części w sklepach i przez internet. Kupował części oryginalne, niektóre nowe, niektóre używane. Ogółem koszty naprawy samochodu wyniosły około 4500 złotych. Odszkodowanie wypłacone przez (...) Towarzystwo (...) z siedzibą w W. na rzecz D. G. było wystarczające do pokrycia ww kosztów. Samochód na skutek naprawy został przywrócony do stanu sprzed szkody.

D. G. sprzedał powyższy samochód po upływie około 6 miesięcy od dnia, w którym miała miejsce kolizja (tj. od dnia 8 marca 2016 r.) za kwotę około 17 000 – 18 000 zł.

/zeznania świadka D. G. – k. 181-181v; znacznik czasowy: 00:03:33-00:13:14/

Koszty naprawy samochodu marki A. (...) po szkodzie z dnia 8 marca 2016 roku, wykonane przy użyciu wyłącznie nowych części oryginalnych (z logo producenta) wyniosłyby 8192,14 złotych i uwzględnieniu stawki za roboczogodzinę w wysokości 100 złotych. Wykonanie naprawy samochodu przy użyciu części nowych oryginalnych i alternatywnych o jakości Q obniżyłoby koszty naprawy do 6605,89 złotych. Gdyby zaś pojazd został naprawiony z wykorzystaniem części o jakości P, PJ, PC, to koszt naprawy wyniósłby 3569,67 złotych, przy czym obecnie nie jest możliwe sprawdzenie, czy w 2016 roku tego rodzaju części były dostępne na rynku. Użycie tzw. zamienników nie przywróciłoby pojazdu do stanu sprzed szkody.

/opinie pisemne biegłego Z. G. k. 84-100, 120-135, opinia ustna k. 182, znacznik czasowy: 00:22:14-00:28:19/

Ze względów bezpieczeństwa zalecane jest używanie do naprawy uszkodzonego samochodu nowych. Jednak jeżeli w używanym samochodzie zostały wykorzystane do naprawy części zamienne używane, to mogą one spełniać swoją funkcję, tzn. przywrócić samochód do stanu sprzed szkody.

/opinia ustna biegłego Z. G. k. 182, znacznik czasowy: 00:19:07-00:28:19/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody zaoficerowane przez strony, a wymienione powyżej.

Wskazać należy, iż pomiędzy stronami nie było sporu co do odpowiedzialności pozwanego zakładu ubezpieczeń za szkodę majątkową zaistniałą w pojeździe marki A. (...) nr rej. (...) na skutek zdarzenia drogowego z 8 marca 2016 r.; co do tego, iż D. G. zostało przyznane odszkodowanie w wysokości 4647,65 zł oraz, iż pomiędzy D. G. a powodami została zawarta umowa przelewu wierzytelności przysługującej wobec (...) Towarzystwa (...) w W. ponad wypłaconą już kwotę. W tej mierze Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie okoliczności bezspornych, przyznanych przez obydwie strony w trakcie trwania postępowania, tj. w pozwie i odpowiedzi na pozew. Ponadto, sąd oparł się na dokumentach złożonych przez powodów do akt sprawy, których wiarygodności i rzetelności sporządzenia nie kwestionował pozwany, tj. umowie przelewu wierzytelności z dnia 1 kwietnia 2016 r., oświadczeniu z dnia 1 kwietnia 2016 r., kosztorysie naprawy numer 3/19/ŚPI/16 i fakturze VAT numer (...), a także na piśmie pozwanego z dnia 8 kwietnia 2016 r., umowie cesji z dnia 8 marca 2016 r. i fakturze VAT numer (...) znajdujących się w aktach szkody przedstawionych przez pozwanego na płycie CD.

Sąd oddalił wnioski powodów o dopuszczenie dowodu z dokumentów prywatnych, szczegółowo wymienionych w piśmie przygotowawczym złożonym 27.09.2018 r. (data wpływu 2.10.2018 r. – k. 146-158) na okoliczność stwierdzenia, że przeprowadzenie naprawy z użyciem części nieoryginalnych o jakości Q nie gwarantuje przywrócenia walorów użytkowych uszkodzonego samochodu do stanu sprzed szkody.

Zgodnie z art. 227 k.p.c., przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie. Jeżeli zaś w sprawie wymagane są wiadomości specjalne, sąd zasięga opinii biegłych (art. 278 § 1 k.p.c.).

Złożone przez powodów dokumenty to opinie biegłych sądowych, sporządzone na potrzeby innych postępowań sądowych. Nie dotyczą one samochodu uszkodzonego wskutek zdarzenia z 8.03.2016 r. ani innych okoliczności faktycznych niniejszej sprawy. W niniejszej sprawie nie mogą też zastępować dowodu z opinii biegłego. Zatem przeprowadzenie wnioskowanego dowodu nie spełniałoby wymagań z art. 227 k.p.c. i byłoby zbędne. Dokumenty wskazywane przez powodów w niniejszej sprawie mogą być potraktowane jedynie jako uzasadnienie dla ich stanowiska w sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie powodowie twierdzili, iż przysługuje im wobec pozwanego roszczenie o zapłatę kwoty 3637,40 złotych tytułem odszkodowania z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 24 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty z uwagi na zawarcie z D. G. (poszkodowanym w kolizji drogowej mającej miejsce w dniu 8 marca 2018 r.) umowy przelewu wierzytelności.

Podstawą prawną odpowiedzialności ubezpieczyciela za skutki wypadku jest umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów oraz przepis art. 822 k.c., zgodnie z którym przez umowę odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz umowa została zawarta. Podstawą odpowiedzialności strony pozwanej w niniejszej sprawie są także przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124 poz. 1152).

Podkreślić należy, że pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności za szkodę majątkową, polegającą na uszkodzeniu samochodu marki A. (...) nr rej. (...) na skutek zdarzenia drogowego z 8 marca 2016 r. Spór między stronami koncentrował się na wysokości szkody i ustaleniu wysokości uzasadnionego kosztu naprawy tego pojazdu po zdarzeniu z 8.03.2016 r., pozwalającego na doprowadzeniu go do stanu sprzed szkody.

Ponadto, żądanie pozwu opiera się o art. 509 § 1 k.c., zgodnie z którym wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo

właściwości zobowiązania. W myśl § 2, wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Powodowie przedłożyli do akt sprawy umowę przelewu wierzytelności z dnia 1 kwietnia 2016 r. wraz z oświadczeniem D. G. datowanym na dzień zawarcia umowy. Z dokumentów tych wynika, że powodowie nabyli od D. G. wierzytelność przysługującą poszkodowanemu w stosunku do ubezpieczyciela sprawcy ponad już wypłaconą kwotę 4647,65 złotych.

Umowa przelewu wierzytelności, zawarta na podstawie art. 509 k.c., nie rodzi nowego zobowiązania pomiędzy cesjonariuszem a dłużnikiem. Na nabywcę wierzytelność przechodzi w takim kształcie, w jakim przysługiwała ona zbywcy. Cedent nie może skutecznie przenieść na cesjonariusza wierzytelności, która mu nie przysługuje. Nieistnienie wierzytelności czyni umowę przelewu nieskuteczną. Samo zawarcie umowy przelewu nie stanowi dowodu istnienia wierzytelności będącej jej przedmiotem, a cedent jest odpowiedzialny względem cesjonariusza przede wszystkim za istnienie wierzytelności (art. 516 k.c.).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt rozpoznawanej sprawy, wskazać należy, że powództwo mogło być uwzględnione tylko po udowodnieniu przez powodów, że wypłata przez pozwanego na rzecz poszkodowanego kwoty 4647,65 złotych nie doprowadziła do naprawienia szkody w całości.

Art. 361 § 1 k.c. stanowi, iż zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Zgodnie z § 2, w powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. W doktrynie, jak i w orzecznictwie przeważa pogląd, zgodnie z którym szkodą w rozumieniu powyższego przepisu jest różnica między stanem majątku poszkodowanego, jaki zaistniał po zdarzeniu wywołującym szkodę, a stanem tego majątku, jaki istniałby, gdyby nie wystąpiło to zdarzenie. Obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody. Poszkodowany ma bowiem prawo żądać odszkodowania w takiej wysokości, aby obiektywnie zostało zapewnione w pełnym zakresie przywrócenie pojazdu do stanu poprzedniego.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego i sądów powszechnych ugruntowane jest stanowisko, według którego w wypadku częściowego uszkodzenia samochodu, odszkodowanie powinno stanowić równowartość kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego, przy czym naprawa samochodu i rzeczywiste poniesienie kosztów z tego tytułu nie jest warunkiem koniecznym dla dochodzenia odszkodowania (tak Sąd Najwyższy: w wyroku z 16.01.2002 r., IV CKN 635/00; w wyroku z 16.04.2002 r., V CKN 980/00; w wyroku z 16.05.2002 r., V CKN 1273/00, publ. LEX nr 55515; w wyroku z dnia 12 kwietnia 2018 r., II CNP 41/17, Legalis nr 1766230; w wyroku z 12.04.2018 r.; II CNP 43/17, opubl. Lex nr 2490615).

Przy odszkodowaniu wypłacanym w związku z obowiązkowym ubezpieczeniem komunikacyjnym odpowiedzialności cywilnej ma zastosowanie zasada pełnego odszkodowania wyrażona w art. 361 § 2 k.c., a ubezpieczyciel z tytułu odpowiedzialności gwarancyjnej wypłaca poszkodowanemu świadczenie pieniężne w granicach odpowiedzialności sprawczej posiadacza lub kierowcy pojazdu mechanicznego (art. 822 § 1 k.c.). Suma pieniężna wypłacona przez zakład ubezpieczeń nie może być jednak wyższa od poniesionej szkody (art. 824¹ § 1 k.c.)

W realiach rozpoznawanej sprawy Sąd dysponował dwoma dowodami, istotnymi z punktu widzenia oceny, czy wypłata poszkodowanemu kwoty 4647,65 złotych pozwoliła mu na doprowadzenie uszkodzonego samochodu do jego stanu sprzed szkody. Są to mianowicie: dowód z opinii biegłego oraz zeznania świadka – poszkodowanego D. G.. Z obliczeń biegłego wynika, że przeciętne koszty naprawy A. (...) powinny wynieść, w zależności od rodzaju użytych części zamiennych (oryginalne z logo producenta lub alternatywne o jakości Q) od 8192,14 złotych do 6605,89 złotych. Przyjmując wnioski biegłego za trafne, wykluczyć należy możliwość użycia do naprawy ww samochodu tzw. zamienników o jakości P, PJ lub PC; zarówno z uwagi na brak danych co do ich faktycznej dostępności, jak i ze względu na to, że taka naprawa nie przywróciłaby samochodu do stanu sprzed szkody. Jednak z zeznań poszkodowanego wynika, że dokonał on naprawy samochodu, a jej koszt zamknął się w kwocie około 4500 złotych i nie przekroczył

kwoty wypłaconej mu przez pozwanego. Różnica w kosztach naprawy wskazywanych przez świadka i biegłego wynika z faktu, że świadek użył do naprawy części używanych. Z zeznań D. G. wynika, że godził się na użycie części używanych, ale zależało mu na tym, by były to oryginalne części, a nie zamienniki.

W ocenie Sądu zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala na wniosek, że wypłata poszkodowanemu kwoty 4647,65 złotych pozwoliła mu na doprowadzenie uszkodzonego samochodu do jego stanu sprzed szkody. Wynika to jednoznacznie z zeznań świadka – poszkodowanego. Poszkodowany jednoznacznie i kategorycznie zeznał, że naprawa pozwoliła na doprowadzenie samochodu do stanu sprzed szkody. Nie ma w sprawie dowodów, w oparciu o które zeznania świadka można byłoby podważyć, uznać za niewiarygodne. Biegły, który sporządzał kalkulację kosztów nie widział samochodu, ani przed, ani po jego naprawie. Nie mógł więc i nie ocenił, czy naprawa została wykonana prawidłowo. Natomiast składając opinię uzupełniającą bezpośrednio po przesłuchaniu świadka, wskazał, że ze względu na okres eksploatacji samochodu, użycie do naprawy części używanych mogło pozwolić na przywrócenie samochodu do stanu sprzed szkody. W istocie więc pomiędzy zeznaniami świadka a opinią biegłego nie ma sprzeczności.

Z opinii biegłego wynika, że ze względów bezpieczeństwa wskazane jest używanie do naprawy części nowych. Jednak naprawa z użyciem części używanych jest dopuszczalna, obowiązujące przepisy tego nie zabraniają. Również w orzecznictwie dopuszcza się naprawienie szkody z użyciem części używanych.

Wracając jeszcze do zeznań świadka: skoro sam poszkodowany stwierdził, że wykonana naprawa doprowadziła samochód do stanu sprzed szkody, to wobec braku dowodów przeciwnych, nie ma podstaw do kwestionowania tego. Dodatkowym argumentem jest fakt, że po naprawie świadek sprzedał samochód za cenę zbliżoną do ceny nabycia. Powszechnie wiadomo, że samochody używane, w miarę ich eksploatacji, tracą na wartości. Skoro świadek sprzedał samochód – jak to określił za około 17 000 – 18 000 złotych, to oznacza, że ta cena była w tych samych granicach co cena, za którą go kupił w 2015 roku (17 800 zł). Skoro wartość rynkowa pojazdu nie uległa zmniejszeniu, nie ma podstaw do stwierdzenia, aby szkoda nie została przez poszkodowanego odpowiednio naprawiona oraz, aby pojazd nie został przywrócony do stanu poprzedniego. Powodowie nie złożyli natomiast żadnych wniosków dowodowych zmierzających do ustalenia, aby mogło być inaczej, np. aby pojazd został naprawiony przy użyciu części nieodpowiedniej jakości, aby naprawa została wykonana w niedostatecznym zakresie. Nie podważali twierdzeń świadka D. G. w zakresie ceny sprzedaży pojazdu. W sytuacji bowiem, gdy poszkodowany przyznał, że naprawa została już wykonana i wskazał na poniesione z tego tytułu koszty, powodowie mogliby domagać się kwoty wyższej gdyby wykazali, że przeprowadzana naprawa wprawdzie usprawniła samochód po szkodzie, ale nie doprowadziła go do takiego stanu technicznego, jaki istniał przed kolizją. Zgromadzone w sprawie dowody nie pozwalały jednakże na poczynienie takiego ustalenia.

Powyższe skłania do wniosku, że nie nastąpił ubytek w majątku poszkodowanego, a wypłacone mu odszkodowanie pozwoliło na wyrównanie szkody. Skoro wypłacone odszkodowanie było wystarczające i pojazd został doprowadzony do stanu poprzedniego, a następnie sprzedany za cenę nieodbiegającą od jego wartości sprzed szkody, poszkodowanemu nie przysługiwało roszczenie w wyższej wysokości. Tym samym, przysługująca cesjonariuszom wierzytelności z tytułu szkody zaistniałej w pojeździe także nie może być wyższa. Zasądzenie odszkodowania w wysokości przekraczającej rzeczywiście poniesione koszty naprawy prowadziłyby do bezpodstawnego wzbogacenia powodów, skoro już wypłacone odszkodowanie pozwoliło na uzyskanie takiego efektu, jakby szkoda nie nastąpiła.

Z uwagi na powyższe okoliczności, powództwo podlegało oddaleniu jako niezasadne.

Podstawę solidarnego zasądzenia kosztów procesu od powodów, jako strony przegrywającej na rzecz pozwanego stanowi art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 105 § 2 k.p.c. Łączna wysokość kosztów poniesionych przez pozwanego wynosi 1674,76 zł. Na kwotę tę złożyły się:

- 900 zł z tytułu wynagrodzenia radcy prawnego, ustalonego na podstawie § 2 pkt. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804 z późn.zm.);
- 34 zł z tytułu opłat skarbowych od pełnomocnictw;
- 740,76 zł z tytułu z tytułu uiszczonych zaliczek na wynagrodzenie biegłego.